

Η «ΛΑΪΚΗ Σκηνή» του Θ.Τ. παρουσιάζει ένα ακόμη αξιόλογο δραματουργικά πολιτικό έργο. Τους «Φίλους» του Κ. Μουραελά. Έργο καρδιάς «Οι φίλοι», με γλώσσα πικρά σατιρική — αυτοκριτική θα λέγαμε για τους «ήλικες» του έργου — γίνεται μέθοδος σύγχρονης μιας γενιάς της «Λοιστερίας» που ή ήττα του κινήματος την έφερε στο σκηνικό, απελπισμένο αγωνία της διαπάλης και κάποιο τιμήμα της λύγισε κάποια στιγμή στα γρανάζια του συμβιβασμού. Μία γενιά που προέλασε από την Έθνη ή Αντίσταση, που οι πατεράδες της διώχθηκαν και θυσιάστηκαν.

Η αξιοδοξία του συγγραφέα είναι πάθος και μήνυμα. Η γενιά αυτή έχει τη δύναμη να ξεναώσει την αξιοπρέπεια της. Νά ξεφύγει από το συμβιβασμό, με τους ταξικούς και πολιτικούς εχθρούς της που κοροϊφλούν να την άλλοτριώσουν. Μέσα από τις ψυχογραφικές διεργασίες των δύο «αντιπρώγων» του έργου διαγράφεται με δυνατά τραγικά πινελιά ή προσπάθεια, της γενιάς να μην λυώσει, να μην ξεπουλήσει ότι ακούει της. Οι δύο φίλοι, υπάλληλος ή ένας, πλοισιέ ή άλλος, διαλυμένοι από τη διαπάλη, θα δεχτούν τη «βοήθεια» του παλιού συμμαχητή τους Χαισιόφωρου που σαν «άξιος» προσότης του λαού κοσμήθηκε θέρε. πλούτη και έγινε εξουσιαστής συνειδήσεων.

Η «βοήθεια» όμως πνίγει τους δύο έντιμους πάντα ανθρώπους. Όχι χωρίς πόνο, προτιμούν να ξεναγώσουν στην αξιοπρέπεια της φτώχειας και του αγώνα τους. Αλληλοδοξοποιούνται για να δοξώ το κοινό να λυτρωθούν από το «Φίλο», που μπήκε «εξοκτιγής» στο σπιντικό τους, αλλά αεύγει έντρομος για τί κουράκουγε τα στέδιά τους. Οι δύο «Φίλοι» ξεναδοίσκουν το δόξιο της τάξης τους.

Στόν κοινικό σαρκασμό του ή

Μουραελάς ποιη. Τα πρόσωπα του βασανίζονται συνειδησιακά. Όδγκούνται εκεί που δεν θέλουν ποτέ να οδηγηθούν. Ο καθέ τους τους ματώνει. Η πορεία τους δίνεται τραγελαφικά. Και μόνο στο τέλος ξεναδοίσκουν σιγά - σιγά το «μυό» τους.

Ο Γ. Λαζάνης σκηνοθετικά έπιασε τον παλμό της σάτιρας και της τραγικότητας των προσώπων στις συνειδησιακές τους κρίσεις. Προσδίδει με τη βοήθεια του Έλχου και με σκηνηκή ευελιξία σκηνηκού του Δ. Ζαρίση τον ταξικό χαρακτήρα των προσώπων και του χώρου που κινούνται. Ο ρεαλιστικός όπτος ο χαρακτήρας της πολιτικής σάτιρας του έργου δεν ήταν σταθερά δοσμένος από την έμπνευα των δύο βασικών προσώπων που υποδύονται ο Γ. Λαζάνης και ο Κ. Τσαπέκος. Το γκροτέσκο αλλοιώνει στην περίπτωση αυτή τα δύο πρόσωπα. Όπου η έμπνευα δεν αποκλίνει προς το γκροτέσκο, ο Γ. Λαζάνης είναι εξαιρετικός. Η Ρ. Παπαδόπουλος κρατά μια άσπια ρεαλιστική γραμμή. ενώ η Ε. Σώκου γίνεται με καλά αποτελέσματα στο νατουραλισμό. Καλές παρουσίες είναι και οι υπόλοιποι ήθοιοι: Κ. Γέσου, Π. Παπαδόπουλος, Π. Καρακω-

σταντόπουλος, Ρ. Βασιλακοπούλου.

Η ΦΑΡΣΟΚΟΜΩΔΙΑ μιας περασμένης εποχής, της «Μπέλ Έποκ» εξακολουθεί να γοητεύει το θέατρο κι ακόμα το λαϊκό κοινό. Ένας από τους αντιπροσωπευτικότερους και με διεθνή καριέρα συγγραφείς της βουλεβαδικής κωμωδίας και του βωντιλ είναι ο Ζωρζ Φεντώ. Η «Κυρία του Μαξιμ» (1899), που γνώρισε μεγάλη επιτυχία και παίχτηκε από επίλεκτα στελέχη του είδους από τότε που νομάτκε μέχρι σήμερα, ξεναπορουσιάζεται στην Ελλάδα από το θέατρο της Ζ. Λάσκαρη στο θέατρο «Διάνα».

Ο μεγαλύτερος Γάλλος κωμικός συγγραφέας μετά το Μολιέρο, όπως χαρακτηρίσε τον Φεντώ ο Μαρσέλ Αδόλφ έπαιξε σήγαγε το 1887 στο γαλλικό θέατρο την εξοθενμένη από το 1815 περίπου παράδοση του

βωντιλ (κωμωδία με τραγούδια που αναπτύχθηκε το 17ο και 18ο αιώνα).

Στην κατηγορία του βωντιλ κατατάσσεται και η «Κυρία του Μαξιμ» με την «αστραφτερή», αγγλίνωτης φαντασίας πλεκή της. Η φαρσική παράταξη κωμικών επεισοδίων και παροξηγήσεων, οι γραφικοί «ήρωες» της όπτικής κοινωνίας, που μπλέκονται με τη λαϊκή καταγωγή και έλκεων ήβων χειρουργία του κεμπάρ «Μαξιμ» και ή αποκάλυψη μ' αυτό το μπλέξιμο των δικών τους ήβων, επιτρέπουν στο έργο «αντίχτυ» στο κοινό.

Η σκηνοθεσία του Κώστα Μπέλα πρόσθεσε το παράλογο της φαρσικής εξέλιξης του μύθου με γοργούς, γιομφοριστικούς ευθύους και έδωσε μια σατιρική διάσταση στα πρόσωπα που συνθέτουν την όπτική τοιχογραφία του Φεντώ. Με το προλογικό τραγούδι που συνοδεύεται από

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ»,
του Μουραελά από
το «Θέατρο Τέχνης»
**«Η ΚΥΡΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ»**,
του Φεντώ,
στο «Διάνα»

Σκηνή από
το έργο
«Οι Φίλοι».

χορογραφική κίνηση με φόντο ένα «τσιμπλω είδω» των προσώπων που πρωτοεμφανίζονται, προσδιορίζεται το σκηνηκό είδος και ύφος του έργου και της παράστασης.

Οι ήθοιοι προσανατολισμένοι στο στυλ του Μπουλέσκ, ανταποκρίνονται στη σκηνοθετική όπνη, με προεξάρχοντες τη Σ. Διεδάτη και το Γ. Μιχαλκόπουλο, που κοστούν στα χείλια τους τον κωμικό μίτο. Το εύτράπελο των προσώπων και ή συμβολή τους στις κωμικές Ιστοιγίες αξιοποιείται αποτελεσματικά από τους Θ. Έξωγο, Β. Πολίτη, Φ. Γεωργίου. Με δοσερή χάρη κινείται ή Ζ. Λάσκαρη. Γοσφικό είναι το τοίς που συνθέτουν ή Ντ. Σιμοπούλου, Ντ. Γιαννακού, Τζ. Γιοβάννη. Παίξουν επίσης οι: Γ. Σοβδαίτης, Π. Ξενάκης, Γ. Εύδαλιων, Δ. Λιάγκας, Γ. Κολατζής, Α. Ζογρόπουλος, Θ. Ρήγας, Ν. Καραμπέλη. Καλοί συντελεστές της παράστασης είναι ή μετόδοση - διασκευή της Δ. Διομαντίδου, τα σκηνικά - κοστούμια του Α. Κυριακούλη. ή μουσική του Α. Κλατδώνη, οι στίχοι του Α. Παπαδόπουλου και οι χορογραφίες του Γ. Φλερύ.

ΕΥΜΕΛΗ